

Budapest, 1897. szeptember 28. – Budapest, 1964. március 3.

Apja törvényszéki bíró, jogász volt. Fia a Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett általános orvosi oklevelet 1922-ben, egyetemista éveiben a protestáns hallgatók Bethlen Gábor Kör elnöke volt. Első munkahelyén, a Pázmány Péter Tudományegyetem 1. számú Belgyógyászati Klinikáján gyakornok, majd tanársegéd. 1925-1926-ban a bécsi Collegium Hungaricum-ban folytatott tanulmányokat. 1930-ban lett belgyógyász szakorvos, a debreceni Tisza István Tudományegyetem Belgyógyászati Klinikáján tanársegéd, 1935-től magántanár. 1939-ben kinevezték a Lévai Állami Kórház belgyógyász igazgató főorvosává. 1945 közepétől az angyalföldi állami kórház belgyógyász főorvosa, 1949-től a Győri úti állami kórház vezetője. 1950-ben a Szekszárdi Állami Kórház igazgató főorvosa és Tolna megyei miniszteri biztosa. 1947-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba; MDP, majd MSZMP tag. 1951. január 27-étől az Egészségügyi Minisztériumban az egészségügyi intézményekért felelős miniszterhelyettes. 1952-ben lett az orvostudományok kandidátusa. 1953. áprilisban leváltották, a Szabolcs utcai Kórház igazgató főorvosa lett. 1957. február 28-ától a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány tagja, március 1-jén megbízták az egészségügyek vezetésével, 1957. május 9-étől haláláig egészségügyi miniszter volt.